№ 17 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1956

Перець

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Кілька років точаться дискусії про перевантаження учнів середніх шкіл, а віз і нині там.

Кінь: — Та я вам що — учень середньої школи? Їй-богу, я стільки не потягну!

ОСІННІ ЗМІНИ

Мал. БЕ-ША

Невже та сама це Татьяна?

Алхіміки з Краснодона

У середні віки алхіміки шукали філософський камінь, за допомогою якого можна було б перетворювати звичайне каміння на золото. Їх зусилля лишилися марними і принесли горопашним дослідникам сумну славу невдах.

Даремно вони бралися за камінь. Працівники відділу робітничого постачання тресту «Краснодонвугілля» примудрилися добувати золото... із звичайної картоплі!

Завідуючий овочевою базою № 1 Охота за короткий час видобув із картоплі вісім годинників, два браслети, сережки — і все із чистого золота. Навчився він добувати з картоплі не тільки золото. Йому пощастило перетворити бараболю на фарфор, хрусталь, меблі, килими, каракулеві смушки. Добув він з неї ще й 75 відрізів на костюми!

А сміття з-під картоплі. Охота навчився переробляти на сотенні й півсотенні асигнації. Всього, без ніякого там філософського каменя, він добув 300 тисяч карб.

Але Охота лише виконавець. Честь відкриття новітнього «філософського каменя» належить начальникові відділу робітничого постачання тресту Дмитрові Васильовичу Турові.

Треба було Турові з своїм штатом потрудитися й заготувати овочі для гірників. А керуючим радгоспами «Труд гірника» — Кошовому та ім. Орджонікідзе — Костомарову треба було виконати план вирощування овочів.

Зійшлися всі вони докупи і врадили раду, поклавши в основу правило: «Рука руку миє і обидві чисті будуть!»

Небагато трудилися, а багато утяли.

Костомаров оформив фіктивні безтоварні накладні, в яких чорним по білому говорилося, що ВРП тресту «Краснодонвугілля» одержав від радгоспу через базу, якою завідує Охота, 188 тонн капусти. Наприкінці року ВРП також подав фіктивну накладну, нібито він продав 188 тонн капусти радгоспові ім. Орджонікідзе. Обидві ці липові операції було оформлено через банк. І вийшло за звітом, що радгосп більше виростив, а ВРП більше заготував і продав овочів.

Таку ж махінацію провели з огірками, з столовими буряками, з морквою, а потім ще й з молоком.

Спершу радгосп «Труд гірника» продав Турові 46 тисяч літрів молока — на папері, звичайно. А потім Тур ті ж 46 тисяч літрів молока зустрічно спродав радгоспові. Теж на папері.

І всі було Тура хвалять. Усі було дивуються його оперативності. Аякже — по заготівлі овочів посів мало не перше місце в області! А овочів ніхто з гірників і в очі не бачив. Молоко — і по вусах не текло, і в рота не попадало.

Отакий Тур спритний — його товкачем у ступі не влучиш!

Поскаржиться було хто з гірників на погане постачання, а Тур ревізорам тиць під ніс липові документи... і відразу видно, що цифра одна одної справніша. А люди, що скаржаться,— «не в курсі дєла».

Але такі оказії рідко траплялися, бо в Краснодоні майже ніхто скарг гірників не читає і в їхні тарілки не заглядає. А в Тура хоч пироги пісні, зате слова масні.

Проте, це все дрібниця в порівнянні з картоплею. Ось посудіть.

На адресу ВРП прийшли тисячі тонн картоплі. Навалом, несортованої. Експертна комісія визначила: який процент має бути першого, який другого, а який третього сорту, а також скільки в тому «навалі» сміття і землі. На кожен сорт було встановлено окрему ціну. Але завідуючий базою Охота вирішив мудріше: він реалізував усю картоплю, як першосортну. І потекли гроші широким потоком у бездонні кишені Тура й Охоти. Отак і набралося в Охоти грошей і цінностей на 300 тисяч карбованців.

— То все я заощадив дбайливістю та чесною працею,— викручувався Охота.— Сам собі відмовляв у всьому.

А зарплата в Охоти — мінус аліменти та плюс дружина і діток двоє — така, що для нагромадження такої суми йому довелося б не їсти й не пити понад 800 років!

Завідуючий овочевою базою № 2 Греков, перейнявши досвід Охоти, теж продав овочі по завищених цінах і таким чином украв у гірників 150 тисяч карбованців. З них 18 тисяч він подарував своєму начальникові і натхненникові Турові на дрібні видатки, а решту вони взялися спільними зусиллями пропивати. Не раз виводили Тура з бази під руки, але ніхто не наважувався вивести його на чисту воду.

А то ще організував Тур славнозвісну «ростовську операцію». На машинах вивіз овочі до Ростова на базар. Усі видатки хитромудрий Тур поклав на рахунок ВРП, а виручку на бочку: не порожню, і не водою налиту. Просто кажучи — пропили близько 30 тисяч карбованців.

Багато було сигналів про шахраїв, але ніхто ті сигнали до уваги не брав. У квітні 1955 року на ім'я першого секретаря Краснодонського райкому партії т. Локоткова надійшла заява про те, що в Охоти в письмовому столі лежить 175 тисяч карбованців. Справу зам'яли. Коли, нарешті, Охота спіймався «на гарячому», Локотков заборонив прокуророві робити обшук у його спільника Тура.

— Нема підстав для обшуку Тура. Треба обшукати сторожа.

— Якого? — запитав прокурор.— Їх же три!

— Якого хочете,— сказав Локотков.

І доки Локотков стримував прокурора, Тур встиг замести сліди.

Скільки ще сміття і гнилизни в нашому робітничому постачанні. Скільки ще подвизається тут алхіміків, різних Охот, Турів та інших пройдисвітів, які з землі цукерки роблять!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Ворошиловградська область.

ОХ, ПЕРЧЕ, ОХ!

Пробач, друже, що так незвичайно вітаємося з тобою, та вже снаги в нас нема, охляли зовсім.

Два роки тому Микитівське будівельне управління тресту «Єнакіївважбуд» спорудило для Зайцівської МТС ремонтну майстерню. Спорудило, а про одну дрібницю забуло: у відділі для ремонту двигунів не встановили спеціальної балки. Через цю дрібницю ми ніяк не можемо устаткувати пристосування для підіймання двигунів. Доводиться підіймати їх вручну. Важко! Та ще, Перче, важче підняти будівельників на закінчення незавершеної роботи.

М. РОЖКОВ,
інженер-механік МТС.

Артемівський район, Сталінської області.

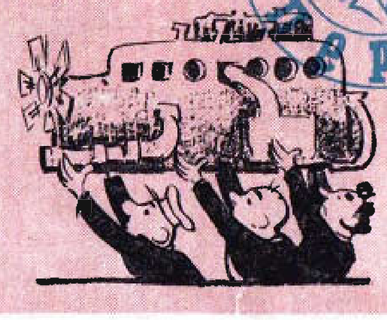

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Проектом устаткування київського магазину «Тканини» № 21 передбачена витяжна вентиляція в торгових залах і складських приміщеннях.

Ще в квітні місяці сподівалися ми, що свіженький вітерець загуляє по наших залах і складах, але час минає, а т. Задихайло, керуючий «Київоздоббуду», використовує вітер тільки для того, щоб кидати на нього слова.

Допоможи, Перче, т. Задихайлові затяжну вентиляцію перетворити на витяжну.

Н. ДУМИЦЬКА,
директор Київтекстильшвейторгу.

НА ПЛАНТАЦІЯХ ТИХОДРІМАЙЛІВСЬКОГО РАЙОНУ

Мал. Л. КАПЛАНА

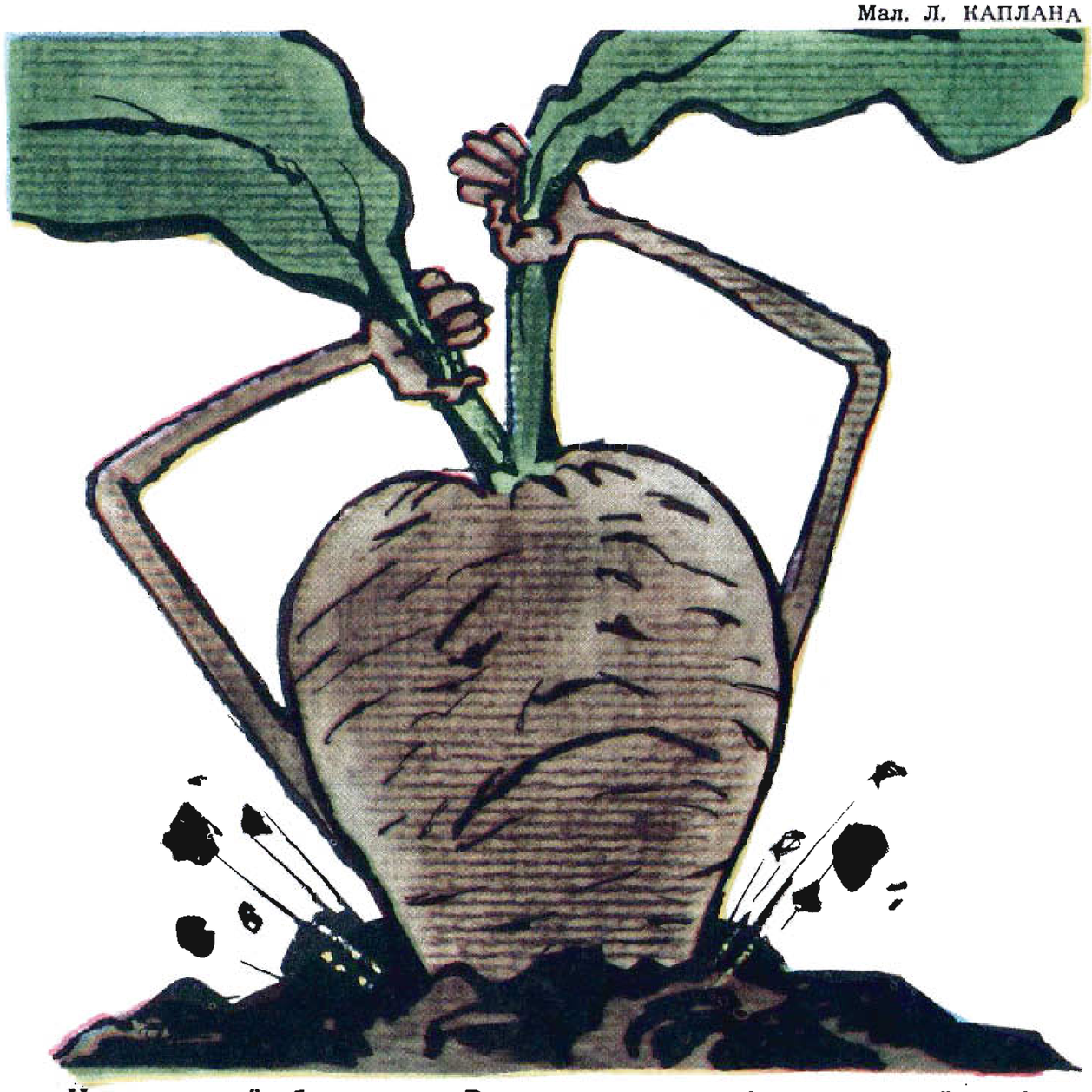

Цукровий буряк: — В моєму становищі — це єдиний вихід.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Третій рік головує у нашому колгоспі Кирило Петрович Кот.

Починаючи діяльність у нашому колгоспі, він обіцяв перевезти на місце роботи свою сім'ю. Але роки минають, а голова тільки те й знає, що від жінки та до жінки їздить, тридцять кілометрів туди та стільки ж назад.

Хіба йому головування в голові?

Перевозь жінку!— просять його люди, а він уперто виспівує:

— Мені з жінкою не возиться!

Поклопочися, Перче, про те, щоб у нашому колгоспі такими мандрівочками не пахло!

П. ТИЩЕНКО.
Колгосп ім. Горького,
Синельниківського району
на Дніпропетровщині.

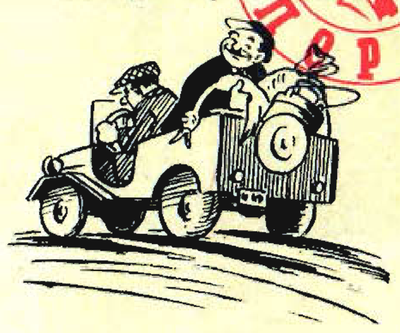

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

ВЖИВ ЗАХОДІВ...

Директора критикував хтось на активі.
Він визнав критику.
Подякував за речі справедливі,
А потім взявся заходів вживати:
Того, хто критикнув, з заводу виживати.

ЩЕДРИЙ ХОМА

«Не пошкодую сил! — кричить Хома,
аж скаче, —
За наш завод не буде стидно!..»
Що не шкодує сил він — щось не видно,
Що не шкодує слів — це кожен бачить.

ЛИЦАР БЕЗ СТРАХУ І ДОКОРУ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— У мене вірне серце, я ваш навіки!
— А дружина?
— З дружиною я завтра розійдусь!

СПІШНА ДОРОГА

Кажуть, що тоді дорога спішна, коли розмова потішна...

Вельми потішну розмову мав із своїми підлеглими т. Рябенко — керівник першої дільниці третього будівельно-монтажного управління тресту «Укргазнафтобуд», коли перевозив труби та інші ваговиті вантажі територією колгоспу ім. Хрущова (Зміївський район на Харківщині).

— Цікаво,— допитувалися у свого начальника трактористи й водії автомашин,— витримає оцей місток наш вантаж чи не витримає?

— Повинен витримати,— відповів т. Рябенко.— А втім давайте перевіримо.

Довго чекати результатів перевірки не довелося: тільки-но машина з'їхала на місток,— він з гуркотом провалився.

— Не витримав-таки,— прийшов до висновку т. Рябенко.

Під'їхали до другого мосту.

— Цей теж може провалитися,— сказали водії.

— Можливо, цілком можливо,— погодився т. Рябенко.— Проте спробуєм.

Спробували. Потрощили і цей міст. Витягли вантаж, добралися до третього містка — і знову з таким же тріском провалили його.

— А коли б ці містки були залізні,— міркував т. Рябенко,— вони б витримали...

— Напевне витримали б, — погодилися водії.

Отак у потішній розмові проскочили дорогу, зламавши кілька містків й заподіявши колгоспові ім. Хрущова шкоди на 32 тисячі карбованців. Спішна, дуже спішна була дорога!

— А хто ж тепер відбудує мости? — допитуються колгоспники.

БМУ-3 мовчить... А працівники «Укргазнафтобуду» теж наче в рот нафти набрали.

А й справді, хто мусить відшкодувати збитки, заподіяні колгоспові? Керуючому «Укргазнафтобуду» т. Чечельницькому варто поговорити про це з своїми підлеглими.

Хай це навіть буде й не дуже потішна розмова.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

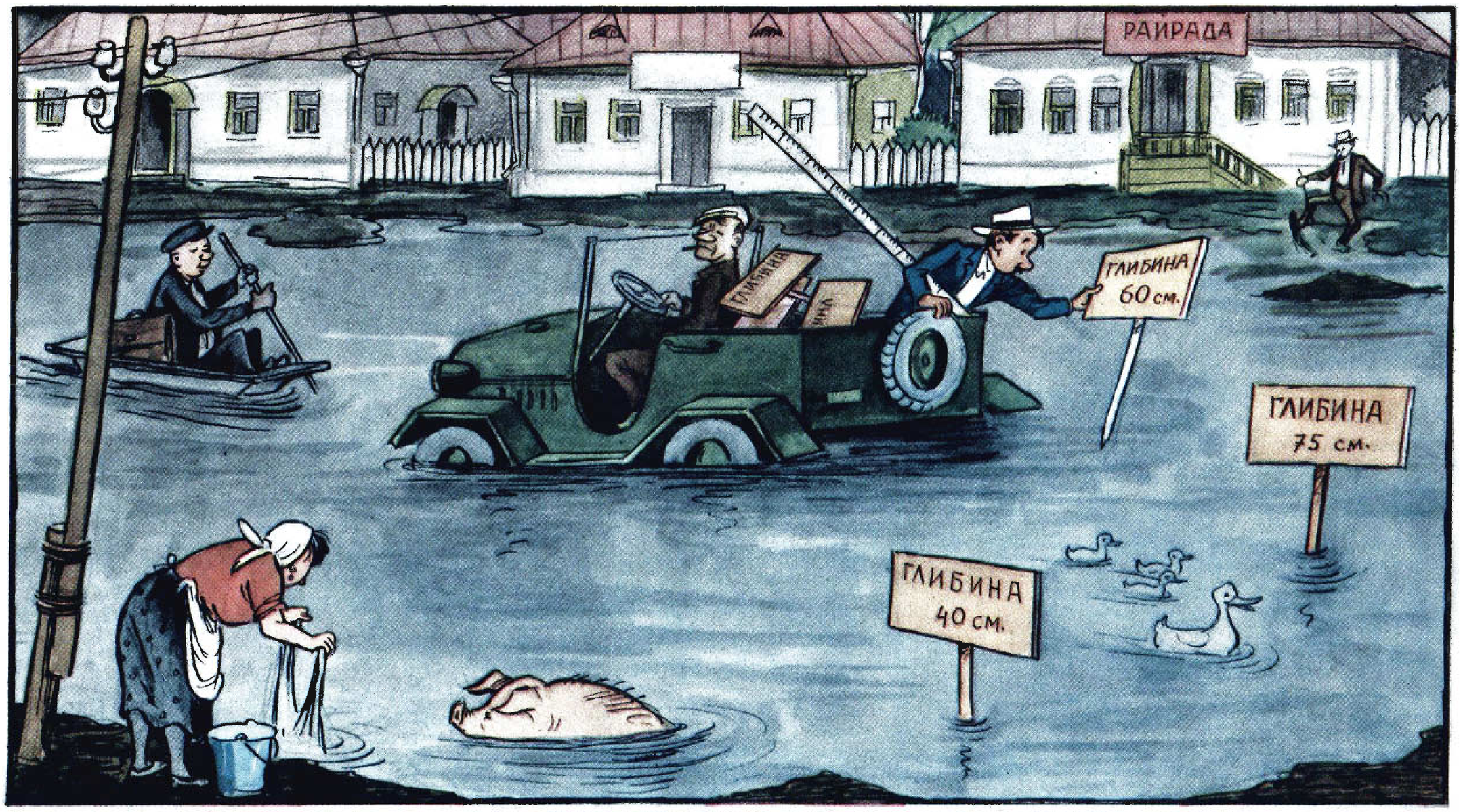

«МІРОприємства» по благоустрою міста Калюжного.

Євген БАНДУРЕНКО

Нічна пригода

Повертались хлопці з клубу
Пізно уночі,
Через греблю, через вигін,
Мимо каланчі.

Через греблю, через вигін,
Повз колгоспний двір,
Де завжди стріча їх сторож —
Дядько Тихомир.

Та чому ж це він сьогодні
Їх не окликає?
Коли глядь — дає на возі
Сторож хропака.

Підступили хлопці ближче
Й зрозуміли все —
Самогонним перегаром
Недарма ж несе.

— Так оце він так артільне
Стереже добро?! —
Похитавши головою,
Вигукнув Петро.

— Так давайте ж улаштуєм
Ми йому сюрприз! —
Парубки переморгнулись
І взялись за віз.

Двоє тягнуть за голоблі,
Третій підпира —
Підхопили й покотили
Воза із двора.

Через вигін, через греблю,
До ставка скоріш.

Віз у воду закотили,
А самі — в комиш.

І давай звідтіль будити
Сторожа вони.
Той проснувся й відсахнувся,
Наче від мани.

— Що це? Як це? — сонні очі
З жахом протира,—
Де ж контора, де ж комора,
Де ж мішків гора?

І, за голову схопившись,
Раптом заволав:
— Ой, рятуйте, люди добрі,
Хтось артіль украв!

Хлопці ж голосно сміються:
— Всю артіль? Невже?
Схаменіться, може, вкрали
Сторожа лише?

Тут як скочить він із воза
Та й шубовсть у став,
Ойкнув, зойкнув з переляку
Й тут же замовчав.

Де й поділися одразу
Сон його і хміль,
Підхопився він на ноги
Та й тікать звідтіль.

Хлопці ж вслід йому із сміхом
В темряву густу:
— Будеш знати, як дрімати
П'яним на посту!..

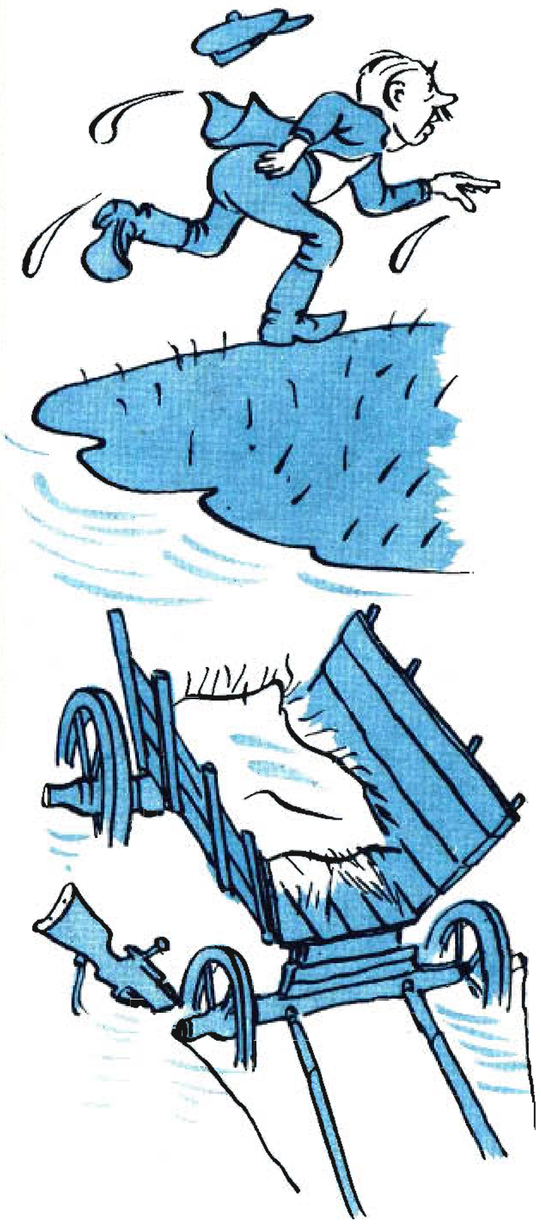

Спитай скотину, вона навчить тебе.
Книга Іова, глава 12.

Браніслав НУШИЧ

ІЗ "ЗАПИСОК"

(УРИВОК)

★

СЬОГОДНІ мене перевели в камеру № 11. Звідси більше не переводитимуть. Камера простора, й ви можете не боятися, що я весь час писатиму про любов.

І проте!

О святі спогади, мого щонайчистішого кохання, простіть мене! Я падаю навколішки, простіть мене!

Ви знаєте, як забилося моє серце, коли ви дали мені букетик на спогад про наше кохання; воно забилося так, що в ту хвилину я повірив Гейне, який запевняв, що в його серці сидить капельмейстер і одбиває такт; повірив Шанчаніну, який твердив, що в серці у нього дзвони. Ох, у той момент мені показалося ще більше, мені показалося, що в серці моєму ціла дзвіниця, на якій дзвонять в усі дзвони, і сидить там не капельмейстер, а справжній тамбур-мажор.

Та ви й самі пам'ятаєте, як затремтіли мої руки від хвилювання, коли ви передали мені букета, де були зібрані квіти, які вразили мене багатством фарб.

Але букет був прекрасний не тільки багатством фарб, а ще й тим, що в ньому були зібрані квіти, що символізують «віру, надію, любов», тобто ті три принципи кохання, які вирізують на перснях, малюють на ярмаркових пряниках, фарбують на великодніх яйцях і які, крім того, викарбувалися у моїм серці.

Але, люба, на моїй душі нема гріха в тому, що ваш букет зник,— гріх цей падає на весь волячий рід.

Я прикріпив ваш букетик на вікні поміж гратами, бажаючи злютувати воєдино моє кохання й тугу,— цього в той момент прагнула моя душа. Справді, коли хрест — символ віри, якір — символ надії, а серце — символ кохання, то навряд чи що може краще правити за символ туги, ніж тюремні грати. І уявіть: вранці до мого вікна підійшов віл. Повірте мені, що це був незвичайний віл, своїм серйозним виглядом він одразу завоював моє довір'я, якого він, однак, не виправдав.

Віл підійшов до вікна і жадібно заволодів букетом, що його ви мені подарували, як спогад про наше одвічне кохання, і я на власні очі мусив був бачити, як віл жував мою віру, любов і надію. Воно, звісно, і віру, і любов, і надію дуже часто пережовують,— проте, хай буде проклятий увесь волячий рід!

Я клянусь вам, що ніколи не доторкнуся до волячого м'яса; моя ненависть іде далі, прокляття переходить з батьків на дітей, і я клянусь вам, що не їстиму й телятини, навіть коли це буде холодна телятина з майонезом.

Але це ще не все. Я піду ще далі. Я притягну його до відповідальності,— а чому б і ні? Я, щоправда, не знаю жодного параграфа, що забороняв би їсти букети, але він іззів доказ, іззів вексель нашого кохання, тобто знищив зобов'язання.

І я складаю протокола допиту: «Почато в Пожаревацькій тюрмі, в камері № 11».

— Хто ви і як вас звуть?

Віл мовчить. Віл мовчить, і це мовчання доводить мене до сказу. Хто знає, чи не було тут волячої змови?

— Говори ж, воле, твоє мовчання доводить мене до відчаю, говори! Ти будеш не перша скотина, яка заговорила, яка дещо зрозуміла. Адже ослиця з Ветхого завіту зрозуміла погляд ангела — посланця божого й притиснула до стіни Валаамову ногу, що їхав на ній; мізерний гробак зрозумів глас господній і прогриз гарбуза, що виріс над головою Іона; так зрозумій і ти ж, воле, зрозумій, мова йде про моє кохання, про моє найсвятіше кохання, а точніше кажучи, про букет, що тепер перебуває у тебе в шлунку, а колись пахтів на її грудях.

Такі переконливі докази примусили сивого вола замукати, і я зрозумів, що він згоден одповідати на запитання.

Отже:

— Хто ви?

— Віл.

— Цього замало. Кажіть точніше, хто ви?

— Державний віл.

— Ваша спеціальність?

— Віл.

— Цього також замало. У нас є воли всіляких спеціальностей. Кажіть точніше!

— Я вожу воду.

— Що роблять ваші батьки?

— Мою матір спіткало нещастя. Її шкіру натягли на барабана, очевидно, за несплату податків, а з батьком було ще гірше. Не знаю, чи втручався він у політику, але три чи чотири роки тому при зміні уряду йому прикрасили роги, вимастили всього червоною фар-

бою, уквітчали гірляндами квітів, і він веселився до десяти годин ранку з прихильниками нового уряду, а потім його зарізали, засмажили і ті ж таки прихильники залюбки його пожерли.

— Стривайте, спочатку треба записати прикмети: зріст — середній, масть — чорна. Особливі прикмети: роги нагадують букву «j».

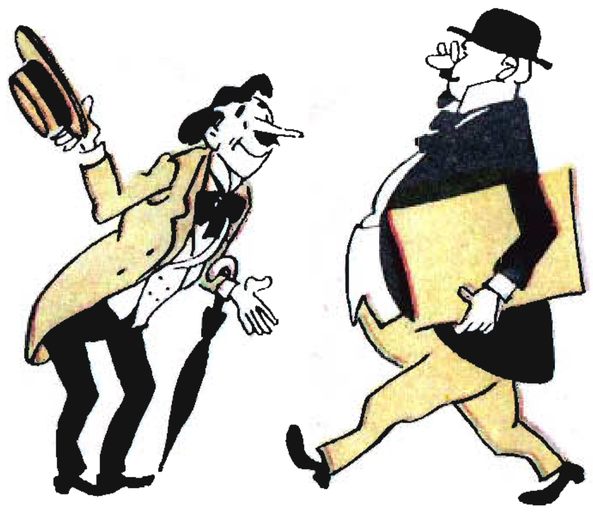

— Помиляєтесь, пане, роги це — не особливі прикмети. Роги для нас однаково, що для вас вуса. Роги багато значать, коли ми хочемо подобатися якійсь корові. Різниця також в тім, що це бажання в нас зовсім безкорисливе, адже корови аж ніяк не складають нам протекції, як це роблять ваші дами.

— Ви грамотний?

— Так, і навіть складаю любовні вірші!

— Гаразд! Але ближче до діла. Ви обвинувачуєтесь у тому, що вчинили злочин, знищили зобов'язання, з'їли букета, що висів отутечки, на вікні, як спогад про моє кохання.

— Вам би слід за це подякувати мені.

— Не розумію...

— Зараз зрозумієте. Згадка про кохання радувала тільки ваше серце, це було нерозумно, а тепер, як бачите, згадка про ваше кохання задовольнила і мій шлунок. Так і повинно бути. Не забувайте дивитися довкола себе. Те, що ви прожили, ви прожили необачно. Не вірте, що згідно з хронологією ви живете в XIX столітті; людство неправильно реагує, воно зменшує свій вік так, як дівчина, що мріє про шлюб. Ви живете у те століття, коли воляча порода корисніша, ніж сто томів, написаних найвидатнішими філософами.

— Але...

— Насамперед вислухайте, а потім будете заперечувати. Як тільки я вбився в колодочки, мене затягли орати хазяйську землю. Годували мене тільки простою соломою; величезне ярмо, яке на мене наділи, до крові намуляло мені шию, ще б трохи і я б мав сухоти. Я намагався одбиватися — мене одлупцювали. Намагався колоти рогами — мені спиляли роги. Що мені лишалося робити? Хіба я міг щось вимагати? Я знизав плечима й вирішив нічому не противитися. Відтоді хоч який би був вантаж, хоч яке б було ярмо, — я покірно підставляв шию і байдуже віз,— і тоді, вважайте, тільки тоді вони почали відзначати мої заслуги! Скинули з мене ярмо і привели сюди, а тут мені приносять чисте, запашне сіно, так що я навіть почав обростати салом. Цілими днями пасуся, пишу любовні вірші, і тільки раз на день доводиться привезти води, але це дрібниця, яка аж ніяк не впливає на моє здоров'я.

— А хіба вас не мучить совість, що тисячі ваших рогатих братів ще й досі ходять у ярмі і годуються недоїдками?

— Ні, моя совість запливла салом.

— Гм!

— Не дивуйтеся, а краще послухайте моєї поради! Будьте лояльним громадянином, скидайте шапку перед кожним, навіть, коли він тільки рогами вищий за вас, навчіться низько вклонятися і навіть згинати коліна, а як заболить спина, не жалійтеся, а кажіть усім, що то ви застудилися. Великим людям ніколи не смійте говорити правду в очі, не доведи господь допустити таку помилку щодо короля або жінки. Ніколи не ображайте владу й тещу і не забувайте якнайчастіше робити подарунки жоні й тим, хто старший за вас на службі; коли вас хтось ударить кулаком — засмійтеся, а почухаєтесь тоді, як прийдете додому; коли з вашою жоною бавиться великий начальник, робіть вигляд, що ви цього не помічаєте; навчіться мовчати саме тоді, коли совість примушує вас говорити, і ви дуже швидко переконаєтеся, що мовчання — золото; коли з вас захочуть стягти пальто, як податок, скажіть, що у вас удома є ще одне пальто; коли вас похвалять, говоріть, що ви цього не заслужили, а коли лають,— усміхайтесь, будьте завжди готові сказати керівникові, що він благородний; жінці, що вона красива; жандармові, що він розумний; письменникові, що він геніальний. В газетах читайте тільки об'яви, а для розваги іноді проглядайте оголошення общин, розклеєні на розі вулиць. Оце і всі мої вам поради. Виконуйте їх, і ви не каятиметеся, вам буде спокійно і на небі, і на землі — і ви потовщаєте!

— А чи не зроблю я цим помилки по відношенню до самого себе?

— О, цей гріх менший, ніж зробити помилку по відношенню до обставин. Сама себе людина може й простити, а обставини помилок не прощають!..

— Гм!

У цей час нашу розмову перебили. Прийшов стражник і дав моєму радникові ногою в черево. Він обернувся, спокійно глянув на стражника, а потім підморгнув мені лівим оком.

— Адже вам мабуть боляче? — прошепотів я.

— Розуміється, мені боляче,— відповів віл також пошепки, — але ж вони хотять, щоб я йшов у хлів, де мені приготоване запашне чисте сіно, а не якісь там недоїдки.

І віл ще раз підморгнув мені лівим оком, махнув хвостом, повернувся й пішов собі до хліва.

Переклав Остап ВИШНЯ.

Браніслав НУШИЧ (1864—1938) — видатний югославський драматург і гуморист.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ПЕРЕСОЛИВ

Кололітературне

Сергій ШВЕЦОВ

ШЛЮБОРОЗЛУЧНА ЛІРИКА

(по сторінках літературно-художніх журналів)

Чимало ліриків таких,
Що люблять моду до нестями
І щедро постачають всіх
Шлюборозлучними піснями.

Вже публіка шановна звикла
В журналах, альманахах, скрізь
Знаходити вірші із циклу:
«Чом ми з тобою розійшлись?»

Віршів таких і в цьому році
Печуть багато з давнини.
Ждуть читачі від нас пародій.
Я написав їх. Ось вони:

ЛІРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ПРО ХИМЕРНІСТЬ КОХАННЯ

І він мене кохав, мій любий муж,
Всім задоволені були і я, і Вася.
Скажіть, о люди, нам—чому ж
Я з ним допіру розвелася?

Поліна Мотилькова.

БЕЗВИХІДЬ

Коханий мій! Покинь мене ти сам,
Тобі я мушу все відкрити:
Нарізно жити дуже трудно нам,
Та ще трудніше спільно жити!

Євгенія Скушнова.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

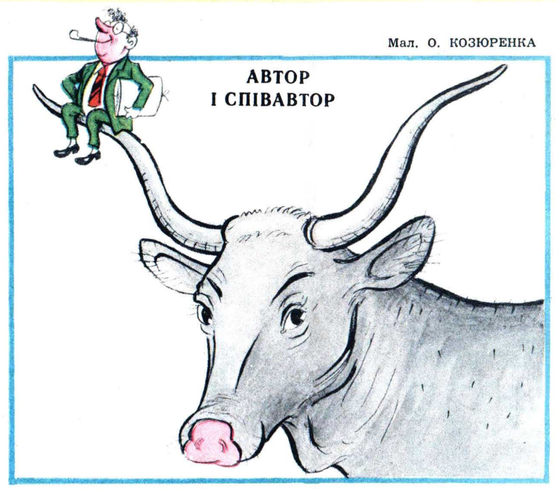

АВТОР І СПІВАВТОР

ПРИЗНАННЯ

Дізнався від сусідів я своїх,
Що стала зраджувати Дуся.
Через журнал повідомляю всіх,
Що з Дусею я розведуся.

Філат Розлучко.

РОЗЛУКА

Де чебрець, ще неросвинутий,
Я сиджу, тобою кинутий,
І мінорних слів сполучення
Тут складаю про розлучення.

Знаю я: мої елегії
Люблять члени редколегії.
В творах сльози передбачено,—
Буде кожну з них оплачено.

Олег Спекуліриков.

Переклав Г. ПЛОТКІН.

ПОЧАТКІВЦІ

Іван Іванович з дороги зголоднів:
Боршу ураз аж дві тарілки вив'ів.
Обтерши лисину, поважно в крісло сів,
Почав розказувать онукові про Київ:

— Отак-то, Петрику, — я вже десятий раз
Був на нараді молодих поетів.
Та не везе... знов «Дорогий алмаз»
Зазнав поразки, як і
цикл сонетів...

Старий зітхнув протяжно й сумно: «О-ох!».
А внук сказав: — Дідусю, я баладу
Ось написав... Ми через рік удвох
До Києва поїдем на нараду.

О. ВЕСНЯНСЬКИЙ.

с. Старе,
Бориспільського району,
Київської області.

ОХ, СЕРЦЕ!

(САВІ ГОЛОВАНІВСЬКОМУ з приводу написання і надрукування вірша «СЕРЦЕ»)

«Я заболел. И сразу канитель:
Известный врач, живущий
по соседству,
Сказал, что нужно срочно лечь
в постель,
Что у меня весьма больное сердце».
К. ВАНШЕНКИН, «Сердце», 1952.

«Сколько раз мы вдвоем (с сердцем)
стихи писали...
Говорите, гневаться мне нельзя...
Оставьте, доктор,
Ведь это—сердце».
Н. ХИКМЕТ. «Разговор с Лидией Ивановной», 1953.

«Лікар каже мені:—Ваше серце слабе,
СПРАВИ ДУЖЕ ПОГАНІ, від найгіршого
гірші.
Коли хочете жити, жалійте себе,
Заборонено все—хвилювання і вірші»
С. ГОЛОВАНІВСЬКИЙ, «Серце», 1955.

Ще з давнини відома всім прикмета,
Вона ж не таємниця й для поета —
Коли комусь чогось не вистачає,
То він того в сусіда позичає.

І чи не радив лікар вам, поете,
Не позичати серця у Хікмета?

Олеиса ЮЩЕНКО.

Ян ПОЛІЩУК, Бор. ПРИВАЛОВ

(ІЗ КОРОТКИХ ОПОВІДАНЬ)

— Ось анкета і рекомендації конструктора, що хоче працювати в бюро,— сказала секретарка, кладучи на стіл до начальника конструкторського бюро папери.— Він дзвонив уже двічі, цікавився...

— Миронов... гм... гм...— начбюро Зосимов подивився на рекомендації.— Ого! Сам Микола Іванович рекомендує. І Федот Петрович! Гаразд, я прийму товариша Миронова зараз же після наради...

...Одразу по закінченні оперативної тридцятихвилинки до кабінету начальника увійшов молодий чоловік з приємним, одвертим лицем.

— Привіт! — кинувся назустріч йому Зосимов.— Вітаю вас, сказати б, як нового співробітника... Сподіваюся, що вам тут сподобається!

Молодий чоловік зніяковів.

— Сподіваюся,— сказав він і почервонів.

— Ого! — розглядаючи нового співробітника, подумав начальник.— Скромний, як дівчатко! Що ж, тим краще...

— Я вас уведу в майстерню, познайомлю, так сказати, із святою святих,— сказав начбюро.— Навіщо відкладати справу?

— Але я ще...— почав новий співробітник.

— Ви ще не готові? — підхопив начальник.— Нічого, ми вас тут швидко познайомимо...

Схопивши нового співробітника під руку, начбюро потяг його через коридор до креслярської майстерні.

— Прошу любити і жалувати! — оголосив Зосимов.— Новий співробітник!

Показавши ошелешеному новакові деякі креслення та моделі, начальник потяг його далі...

— Ніяких «але»! — добродушно кричав начальник, коли молодий чоловік намагався щось сказати.— Говорити будете потім, коли вас про це попросять! А тепер слухайте й мотайте на вуса...

За годину новий співробітник уже знав кілька моделей продукції, вислухав доповідь про риси характеру старшого лаборанта, про капризи апаратури і про ту немаловажливу справу, що зам. головного конструктора безнадійно закоханий у креслярку Льолечку. Коли супутники повернулися до кабінету начальника бюро, Зосимов сказав:

— Майже все... а як ви залишатиметесь іноді на нічну роботу, то, розуміється, вам потрібна перепустка і на заводську територію. Щодо зарплати, теж не обидимо, преміальні на загальних підставах, крім того, дещо перепаде від директорського фонду... От і все поки що... Ви задоволені?

— Цілком,— сказав молодий чоловік.— Дякую. Ви дуже допомогли мені...

— Дурниці! — відмахнувся начбюро.— Це мій обов'язок! Ви не забудьте передати Федотові Петровичу і Миколі Івановичу моє найглибше...

— Пробачте,— увійшла секретарка,— але там вас чекає товариш Миронов... Цілу годину сидить.

— Миронов? Який Миронов?

— Каже, що від Федота Петровича...

— Що?! — Очі в Зосимова так покруглішали, що він зробився схожим на сича.

— Пробачте, а ви ж хто такий? — грізно запитав він молодого чоловіка.— Ви від кого?

— Новий співробітник,— соромливо сказав молодий чоловік, спокійно витримуючи пекучий погляд начбюро.— Але не ваш... а міської газети. Я — від редакції. Ось моя посвідка. Зайшов, щоб перевірити деякі факти: ми готуємо статтю про відсутність пильності на вашому заводі і про безвідповідальність при доборі кадрів...

— А, так ви в цій справі хотіли зі мною поговорити... Тим краще, тим краще! З кадрами, коли говорити про пильність, у нас, любий мій, все в порядку. Тобто дуже строго... Ретельна перевірка на кожному кроці. Наша установа, ви самі розумієте, в особливому становищі...— звично затараторив начбюро, боязко позираючи на нового співробітника газети, що занотовував щось собі до записної книжки.

Переклав Остап ВИШНЯ.

Остап ВИШНЯ

1

На Донбасі говорять не «видобуток» вугілля, не «добича», а кажуть «дббич», наголос на О.

— Теревені правити кожне може! Ні, ти дббич дай! Отоді ти шахтар!

І кажуть, у Донбасі також, що видавати вугілля із шахти слід не на гору, а на-гора́, наголос на А.

Це, так би мовити, преамбула.

А далі вже буде — «амбула»!

Остаточна задача кожного шахтаря, кожного робітника, техніка, інженера і службовця у Донбасі полягає в тому, щоб ота сама «дббич» ішла «на-гора́» і щоб отої самої «дббичі» було щонайбільше.

Для цього й трудяться в Донбасі робітники-вугільники: вибійники, кріпильники, машиністи, механіки, комбайнери, електрики, техніки, інженери, начальники шахт, керівники трестів та главків і навіть міністри...

Кожний робить своє діло для того, щоб було «на-гора́» більше «дббичі»...

Навіть письменники і поети — і вони трудяться в Донбасі того, щоб була «добича»...

І коли, примірком, вибійники працюють відбійним молотком, поети — допомагають їм пером.

Вибійник рубає вугілля, а поет — пісню!

У вибійника — тонни, а в поета — строфи.

Про Донбас я знаю з дитячих років.

Ще за мого дитинства мій дядько, материн брат, пішов із села на заробітки у Донбас...

Мати моя казали було:

— О, Іван тепер заробляє гроші! Карбованців, мабуть, із двадцять на місяць гребе!

Дядько Іван щороку приходив з Донбасу влітку додому допомагати на жнивах.

Ми, дітлахи, знали з його оповідань, що на Донбасі все чорне і що там глибокі ями, шахти, як упадеш, так тебе не видно, глибина, може, як у десять колодязів! Під землею коні живуть, що тягають вагонетки, а вагонетки забурюються, і як її, вагонетку, піднімаєш, так на людину нападає «гризь». На шахті є гудок! От як загуде, аж в ухах лящить! А під землею всі шахтарі з лампочками, і всі вони чорні, тільки зуби білі! І що всі вони роблять в упряжці! О!

— А горобці на шахтах є?—поцікавився сусідів Пилипко.

— Є! І теж чорні!—відповів дядько Іван.— І не дуже від людей тікають! Так біля тебе й стрибають!

— Так чого ж ви не б'єте? Грудкою!

І дуже нам тоді забажалося побувати на шахті, де горобці від людей не дуже тікають. Ми й побігли на шахту вдвох з Пилипком. Вспіймано нас було за цвинтарем аж увечері. Моя матн були з держачем у руках, а Пилипкова — з вівками. Ми того вечора добре відчули, що нелегке було шахтарське життя! Аж смугами воно в нас пішло на тому місці, де в штанчатах у хлопчаків прорішка.

Горілку дядько Іван пив правильно. Щодня і не помалу. І як прийде до нас на доброму підпитку, співає, було, шахтарської пісні:

А ми встали, покурили,
По продольній розійшлись,
По продольній розійшлись,
За роботу прийнялись...
По продольній розійшлись,
За роботу прийнялись,
Хто за кирку, хто за лом,
Хто берьоться за вагон...
Ех, шахтьор пашеньки не пашеть,
Коси в руки не берьоть,
Шахтьор курить, шахтьор пьоть,
Шахтьор з музикою йдьоть...

Закінчувалася така пісня вигуками:

— Ех, забойщики-ойщики-цики-ики-ки!

Або:

— Ой, коногони-огони-гони-они-ни! Ех!

Тоді вже мати казали:

— Іди ти, руда сатано, під повітку спать!

— Ех, сеструною! — обнімав матір дядько Іван.— Не поважаєш ти шахтьора рознещасного!

Ех-да розпроклятая жисть шахтьорськая,
Хто не знає, той ідьоть,
Хто не знає, той ідьоть,
За собой народ ведьот.

Матн одвернули «рознещасного шахтьора» під повітку й укладали на прикритій рядном соломі спати.

Проспавшись, дядько Іван гукав до нас:

— Ей! Хлопчоники! Сирівцю!

Ми приносили дядькові сирівцю з погреба й питали:

— А сирівець на шахті є?

— Є! тільки не такий, а чорний!

...Донбас, як бачите, я знав з дитячих років...

2

Тепер, розуміється, Донбас не такий, горобці й сирівець у ньому—не чорні, коней, мабуть, уже під землею зовсім нема, тепер уже, замість коногонів, «електрогони» вагончики гонять, хоч вагончики і тепер іноді забурюються. Та на людей, як вони ті вагончики піднімають, «гризь» уже не нападає.

Від старого Донбасу залишилося ще й досі — і житиме воно, аж поки житиме Донбас!—

— «Ти дббич дай!»

«Дббич» і тепер для Донбасу—все!

А от якраз тепер саме «дббич» у Донбасі й шкутильгає.

Малувато видається тепер «дббичі на-гора́», і доводиться через те чорнявому Донбасові червоніти.

А що ж робити, щоб у Донбасі побільшало «дббичі»?

Живе й працює у Донбасі начальник дільниці № 1 шахти № 5-6 ім. Димитрова Герой Соціалістичної Праці Іван Іванович Бридько.

За останні десять років І. І. Бридько і його колектив, працюючи в найрізноманітніших геологічних умовах, завжди перевиконує план отої самої «дббичі».

В чому ж секрет успіху колективу, яким керує І. І. Бридько.

І. І. Бридько знає таке слово. Скаже він це слово,—зветься воно «чиримим-биририм»,— і норматив циклічності на його дільниці обов'язково перевиконується. Вугілля на його дільниці робиться м'яке-м'яке, колупнеш його пальцем, а воно як посиплеться,— тільки вагончики підставляй! Стояки для кріплення самі в лаву біжать, самі на місця становляться, канавки, по яких стіка вода, очищаються, штрек самоприбирається, самопідмітається, скрізь чистота і порядок...

І. І. Бридько обов'язково щодня буває в лаві, прийде і непомітно ворожить-чаклує. Потихеньку скаже своє «чиримим-биририм» і «лап» за стойку, чи кріпко вона стоїть, «лап»—за забутовку, чи так забучено.

Ану спробуйте у забутовці залишити «конюшню», тобто незабучене місце, І. І. Бридько не встигне промовити свого слова, як «конюшня» йому й одкривається тоненьким голоском:

— А я є! А мене не забучено!

Бутчик, що залишив «конюшню», довго пам'ятатиме про неї, бо плакатиме його премія, планатиме його й заробіток...

Дехто говорить, що І. І. Бридько вимагає виробничої дисципліни, і ніколи не пробачить нехлюйства, бракороб ства, окозамилювання.

Інші подейкують, що І. І. Бридько турбується за робітників свого колективу,—він і про квартиру подбає, і про спецодяг, і про все інше...

Все це так!

Але основне полягає в отому магічному слові, що його знає І. І. Бридько, і яке йому допомагає зразково виконувати всі роботи на доручений йому дільниці...

«Чиримим-биририм!» — це слово.

От спробуйте організувати такий дружний колектив, як у І. І. Бридька, налагодьте виробничу дисципліну, подбайте про житлові і побутові умови для колективу, будьте завжди прикладом для робітників—і ви переконаєтесь самі, що, коли ви прийдете в лаву і прокажете:

— Чиримим-биририм!—

ваш циклічний графік виконається, як з пушки!

Тоді ви видасте «на-гора́» «дббичі» і про вас почнуть пісень хороших напишуть.

Не таких, як мій дядько колись співав, а таких, як Сергій Воскрекасенко про шахтарочку написав:

Я шахтарочка сама,
Звуть мене—Маруся,
В мене чорних брів нема,
Та я не журюся...

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Кажуть, київське радіо вже передавало, що в нашому колгоспі почав працювати радіовузол на 2000 точок. Але ми цього не чули, бо радіовузол, який у нас справді є, лежить у сільському клубі в темному кутку за наглухо запертими дверима.

Репродуктори у нас мовчать; зате голова колгоспу Крутько, коли починає чимось вихвалятися, може скільки завгодно тисяч радіоточок перебалакати. Це ж він і наробив такого галасу з радіофікацією, що його «слава» аж до столиці дійшла.

ГРУПА КОЛГОСПНИКІВ.

Колгосп ім. Маленкова,
Новопразького району,
Кіровоградської області.

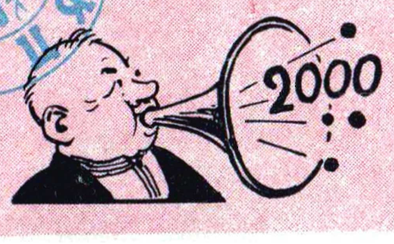

Мал. Л. БОЙКА

ТІЛЬКИ «БІЛИЙ НАЛИВ»

Виановані Кролі

— Ви, діточки, повинні гонор мати,— навчала своїх дітей стара кролиця.— Тульчинські кролі нехай перед вами геть сховаються. Слухайте, хто ви є і звідки походите. Усі ми родом здалека, не тутешні. За нами голова колгоспу Клим Артемович Кузьменко аж дві машини посилав у славне місто Казань. Щоб привезти нас сюди, Клим Артемович на пальне та мастило 2.942 карбованців не пошкодували, а тим колгоспникам, що нас везли, записав трудодні й заплатив 1.656 крб. командировочних. Тільки шкода, що ваш небіжчик тато не витримав дороги,— заплакала кролиця...

— Мам,— пропищало кролятко,— на мене вода холодна ллється.

— І на мене, і на мене,— запищали кролята.

— Цитьте, цитьте, ви ж не у крільчатнику. От коли Клим Артемович дадуть розпорядження нам крільчатник збудувати, тоді вода на нас не литиметься і навіть не капатиме.

— А нащо нас голова так здалеку привіз сюди, коли нам нема де жити? — спитало кролятко.

— Вач яке невиване,— розсердилась кролиця,— ще й критику розводить! Я, спасибі Климові Артемовичу, скільки світу побачила, а то була б так і звікувала у Казані...

Так повчала своє потомство казанська кролиця у колгоспі ім. Маленкова, Тульчинського району на Вінниччині. Голова цього колгоспу й справді організував автоперебіг двох колгоспних автомашин по маршруту Тульчин—Казань, Казань—Тульчин і закупив у Казані кролів, а крільчатників і досі не збудував.

І обійшовся колгоспові один кріль у п'ять разів дорожче, ніж коштував би він на місці.

Недарма ж тепер кролиця носа дере й перед усіма своїм дорогим походженням хвалиться!

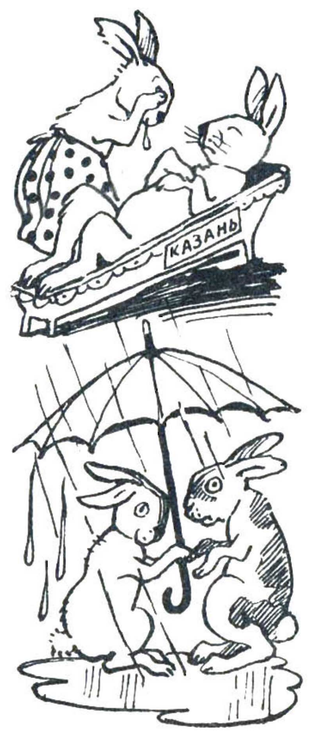

Мал. С. САМУМА

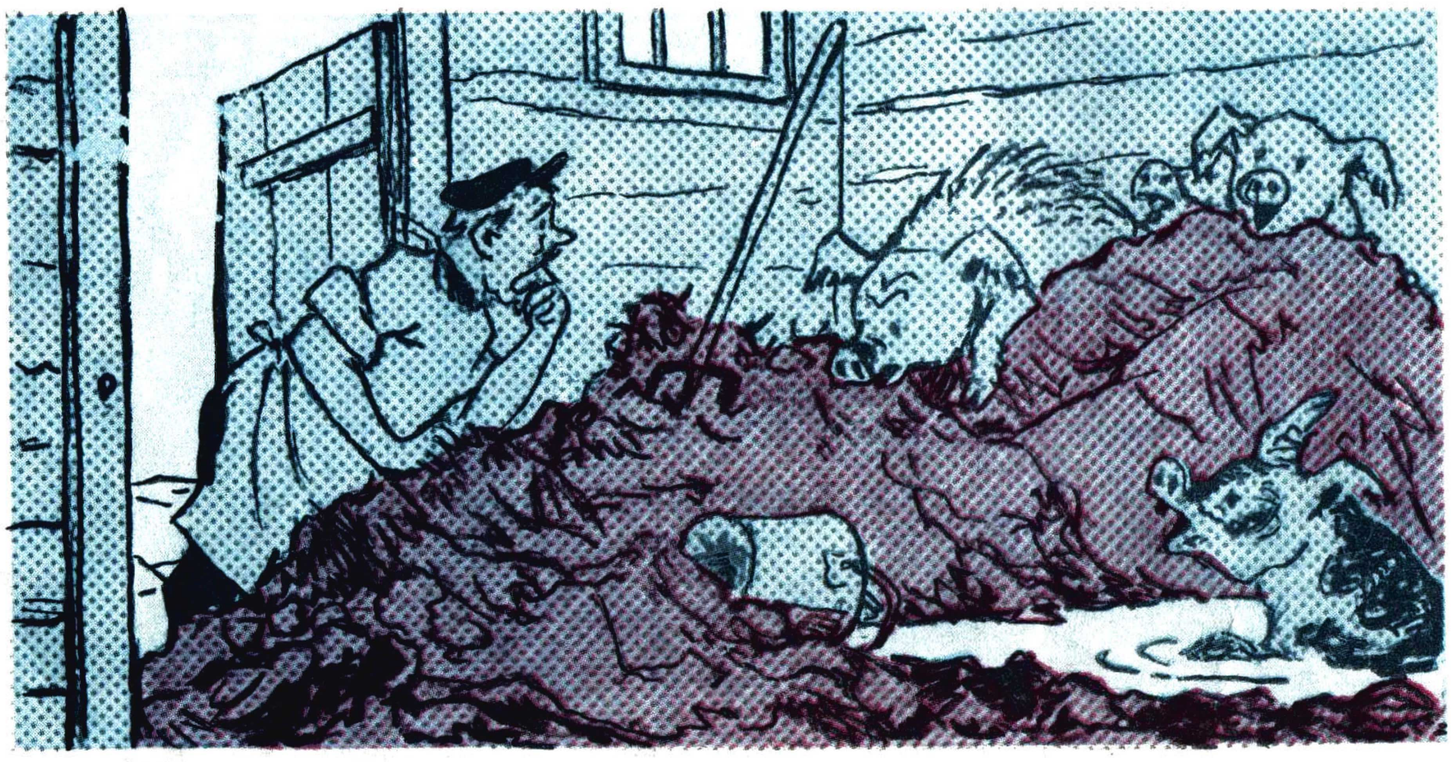

— Докоряють, що я погано доглядаю свині... А як до них підійти?!

У чотири руки

Що хороша в Соболівці, Теплицького району, лікарня, то вже хороша. Чиста, добре обладнана. І слава про неї аж гуде. Не так про неї, як про її заповзятих керівників — подружжя Дахновських.

У чотири руки лікарнею керують. У два язики розпорядження дають. І добре собі справляються! Неугодних їм з медперсоналу розганяють. А то ще й стусанів можуть надавати, як недавно Дахновський дав санітарці Домні Прикметі.

А от до лікування хисту їм не дано. Хоч удвох три з половиною лікарських ставки одержують, але ніхто до них лікуватись не йде. Сам Дахновський, приміром сказати, три роки хірургом працює, а ще жодної немудрої операції не зробив. Усе посилає хворих до сусідніх районів, або з Вінниці хірурга викликає. Та він, правда, й сам визнає, що хірург тільки по зарплаті, а не по фаху. Зате жона його вельми високої думки про свій метод лікування.

Вона лікує в основному телефоном. Приміром, дзвонять їй, що породілля в небезпеці. Дахновська розпитає, як там і що, вилає акушерку за те, що потурбувала, і бадьоро додасть: «Не вмре!»

Може Дахновська лікувати й заочно. Розпитає заплакану матір, як там дитина, та й порадить, що робити. А сама до дитини не піде. Ніколи. Треба слідкувати за працівниками лікарні й регулярно супругові доносити. А сам Дахновський, коли якесь критичне слово почує (збори всякі, як вогнище критики в лікарні, бувають раз хіба на рік)—грім і блискавка! Стане в коридорі (під тією табличкою, де сам велів написати «розмовляти пошепки») і репетує так, що хворі схоплюються з ліжок, щоб тікати від біди.

Пробували вплинути на заповзяте подружжя місцевим способом. І районний «Перець» їх висміяв був, райвідділ охорони здоров'я намагався у лікарні порядок навести. Возилися, возилися з ними в районі, та ні до чого не прийшли. Нарешті, сесія виконкому районної Ради винесла рішення: просити обласний відділ охорони здоров'я відкликати з Соболівки подружжя Дахновських, а на посаду головного лікаря прислати порядну й тямущу людину.

Та не така людина завідуючий відділом кадрів Вінницького обласного відділу т. Островський, щоб повірити сесії районної Ради. Він сам приїхав у Соболівку. Приїхавши, він насамперед показав Дахновському колективну скаргу, яку писали на нього працівники лікарні. Мовляв, знай, хто тут під тебе підкопується!

А потім почав викликати колгоспників і працівників лікарні й допитуватись у присутності Дахновського, чим їм не до вподоби головний лікар.

Побачили люди, що то за обслідувач приїхав, і махнули рукою. Коли не бачить обласний представник, що люди обминають лікарню десятою дорогою, за десятки кілометрів їдуть по медичну допомогу, аби тільки не мати справи з Дахновськими, то що з тим представником говорити.

І поїхав Островський назад до Вінниці, привітно махнувши ручкою заповзятому подружжю.

А Дахновські й досі в чотири руки гребуть собі добро з лікарні, а в два язики колектив помиями обливають і чесних працівників розганяють.

МЕДПЕРСОНАЛ ЛІКАРНІ
(16 підписів).

Вінницька область.

БРАТЕ ПЕРЧЕ!

Бачиш он на фото дім? То ж не дивуйся, що голова Ольховської сільради Олексій Данилович Чумаков, коли йде мимо, одвертається від нього. Та й кому приємно дивитись на таке? І Надія Василівна Нечаєва теж на нього, нечупарного, дивитись не любить. Ні дивитись, ні працювати.

Це сільський клуб, а Надія Василівна завідує ним. Але завідує якось однобоко — тільки у відомості на одержання зарплати. За цією роботою Нечаєвій ніколи і вгору глянути. От і стоїть клуб цілими днями навстіж. Тільки кози, індики, та інші живі істоти влаштовують там свої самодіяльні концерти.

Голова сільради т. Чумаков на тих концертах не буває, бо, як ми вже сказали, не любить обідраного клубу, а про ремонт його подбати не хоче. А Нечаєвій що? Зарплата йде регулярно. А хто там виступає — їй байдуже.

Нагадай хоч ти, Перче, і Чумакову і Нечаєвій, що не для козинячо-індичих концертів відкрито на селі клуб...

О. ЧЕРЕПАХІН,
Г. КОНОТОП.

Станично-Луганський район,
Ворошиловградської області.

ПОШТА ПЕРЦЯ

Важка порода

Той, хто має справу з бурінням свердловин, знає, яка то халепа — важка порода. Хоч плач, хоч скач — не проб'єш.

Колгоспникам артілі «Політвідділ», Миньковецького району на Хмельниччині, явно не пощастило. Щоб поліпшити водопостачання тваринницьких ферм, вони і водонапірну башту збудували, і артезіанську свердловину пробурили, і обладнання придбали. А води нема.

Здавалося б, дрібниця лишилась. Треба тільки свердловину прочистити та обладнання змонтувати.

Хто має тут допомогти колгоспникам?

Керуючий республіканським трестом «Укрмеліоводбуд» Д. Мудрицький на це запитання відповів:

— Вам належить звернутися до Вінниці, в трест «Укрмехгідробуд», який виконує роботи по Хмельницькій області.

Звернулись. Керуючий трестом «Укрмехгідробуд» Н. Швачко повідомив:

— Радимо написати листа до Хмельницької будівельно-монтажної контори.

Написали. З Хмельницької контори швидко прийшла відповідь:

— Відповідно до рішення облвиконкому від 9 лютого 1956 року ремонт пробурених свердловин покладено на МТС.

А в МТС сказали:

— У нас бурити і чистити свердловини нічим.

З усього видно, що колгоспники артілі «Політвідділ» натрапили на особливо важку породу — бюрократичну. Тут звичайний бур не допоможе. Тут потрібен антибюрбур.

З нашого ФОТОАЛЬБОМА

АЖ ІСКРИ ЛЕТЯТЬ...

У Великих Кринках, Полтавської області, у книжковій крамниці йде жвава торгівля, аж іскри летять. Іскри летять від того, що в напівтемряві покупцям часто доводиться стукатись лобами. Тісна крамниця освітлюється одним віконечком, яке можна долонею затулити.

АВТОЛАВКА У ВІДПУСТЦІ

Це фото свідчить, що Василь Онисимович Шайтан, голова Глобинської райспоживспілки,— господар свого слова: сказав, що придбає роз'їзну лавку для торгівлі на полі,— і придбав. Придбав і поставив. Отак вона простояла весну, простояла й літо. Тепер автолавка готується до осінньо-зимових простоїв...

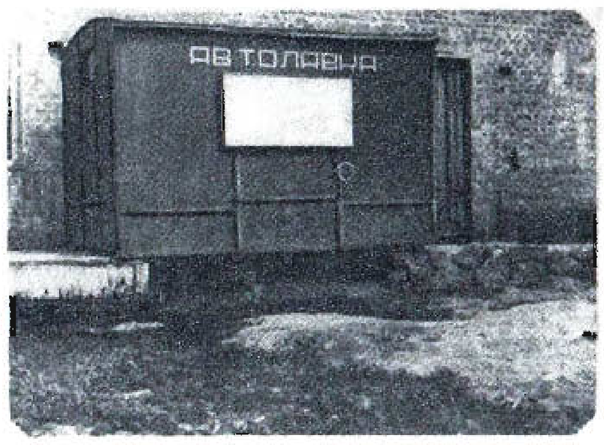

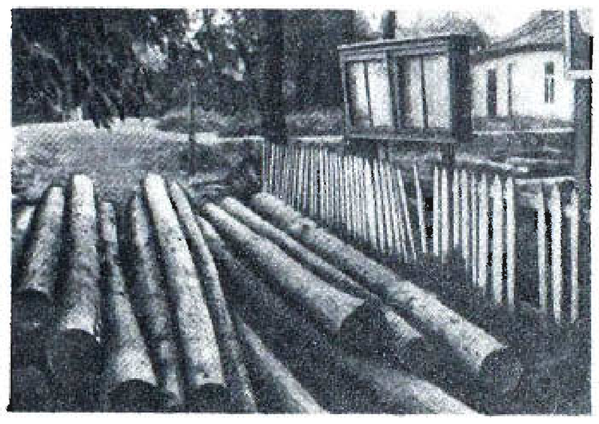

НА ПІДСТУПАХ ДО ВІТРИНИ

У Олександрівці, Кіровоградської області, недавно кілька керівних працівників райвиконкому повилазили на стовпи і з задоволенням прочитали свіжу газету. Для тих, хто не вірить, що таке могло трапитись, вміщуємо фото.

ОТАК ІЗДЯТЬ!..

З Одеси до Овідіополя ходять автобуси. Як вони ходять, видно на цьому фото: автобус буксує в грязюці, а пасажири його підштовхують. Далі, праворуч, видно «Побєду», яка форсує бездорожній рубіж самотужки. А ще далі праворуч видно дорожну машину. Це доказ того, що облавтошосдор провадить тут дорожні роботи. Правда, провадить він їх уже чотири роки, а їм кінця-краю немає. Але то вже деталь...

Отак їздять з Одеси до Овідіополя!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

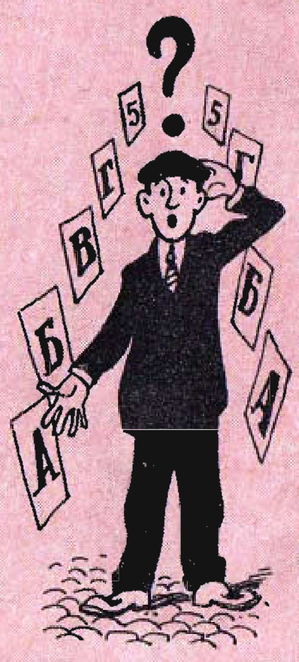

Ти, звичайно, чув анекдот про того п'яного, що запитав на вулиці перехожого:

— Скажіть, будь ласка, де тут протилежний бік?

Перехожий показав.

— Що за біс! — обурився п'яний.— Я на тому боці вже був... Мені сказали, що протилежний бік тут...

Жителям Херсона часом здається, що той анекдотичний п'яничка брав активну участь, коли у нас межі вулиць визначали і будинки нумерували. Ми ніяк не можемо, наприклад, збагнути, чому один з кварталів вулиці Суворова називається вулицею Кірова, чому будинки на вулиці Енгельса мають ліворуч і праворуч парні номери, чому на вулиці Рози Люксембург на п'ятьох будинках стоїть номер «13».

Ще важче зрозуміти нам, чому на вулиці Інститутській аж десять будинків з однаковими номерами (правда, біля номерів тих стоять букви: а, б, в, г і т. д.), а в одному кварталі Степової вулиці всі будинки шістдесят шості і всі будинки з буквами теж: с, р, о, л, к...

Алфавіт, як відомо, не дуже великий, на всі будинки, що у нас будуються, його не вистачить.

Допоможи, Перче, якось вийти зі скрути нашій міськраді, бо може дійти до того, що замість номерів у Херсоні почнуть ставити на нові будинки знаки питання й оклику!

П. БІЛОУС.

ПОШТА ПЕРЦЯ

НА СУЕЦЬКОМУ КАНАЛІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

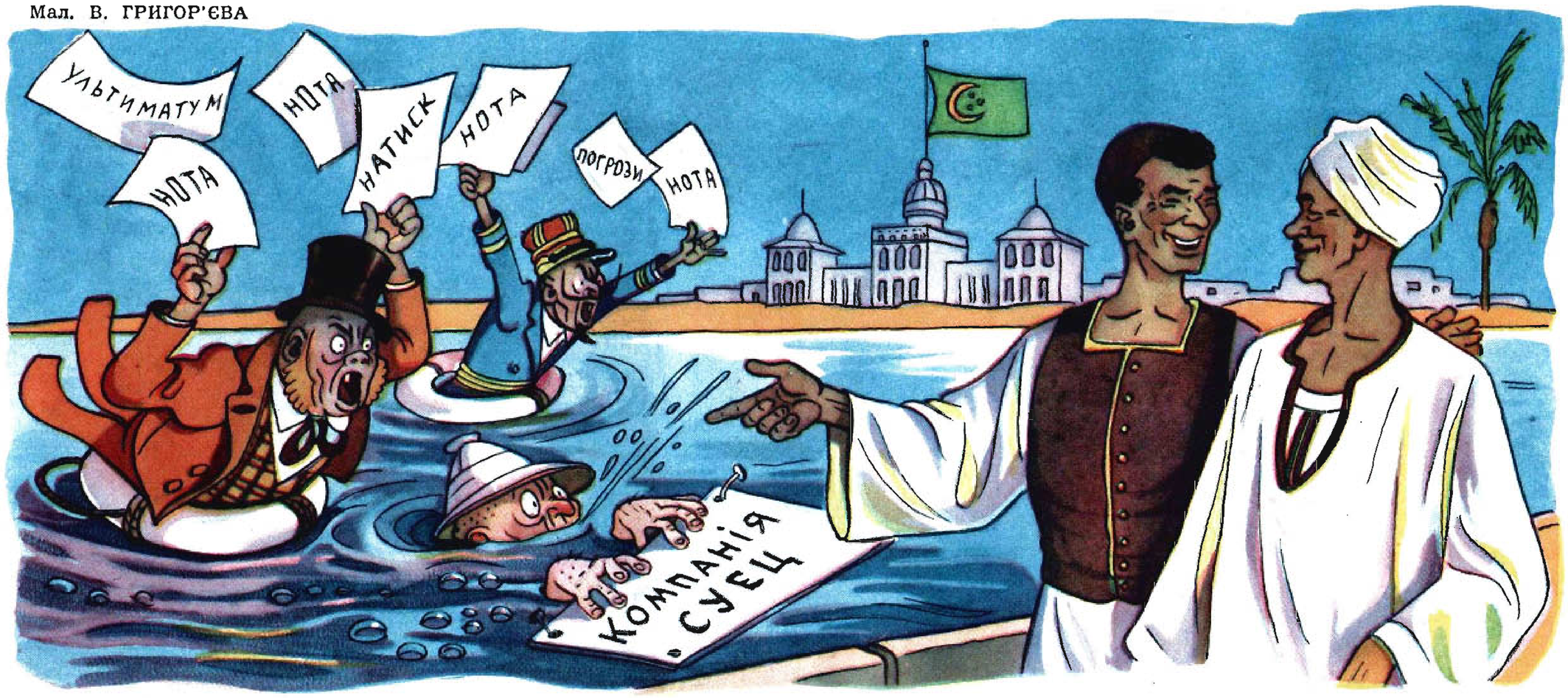

— А ці чого галасують?
— Вони за компанію.

Гумор l'Humanité

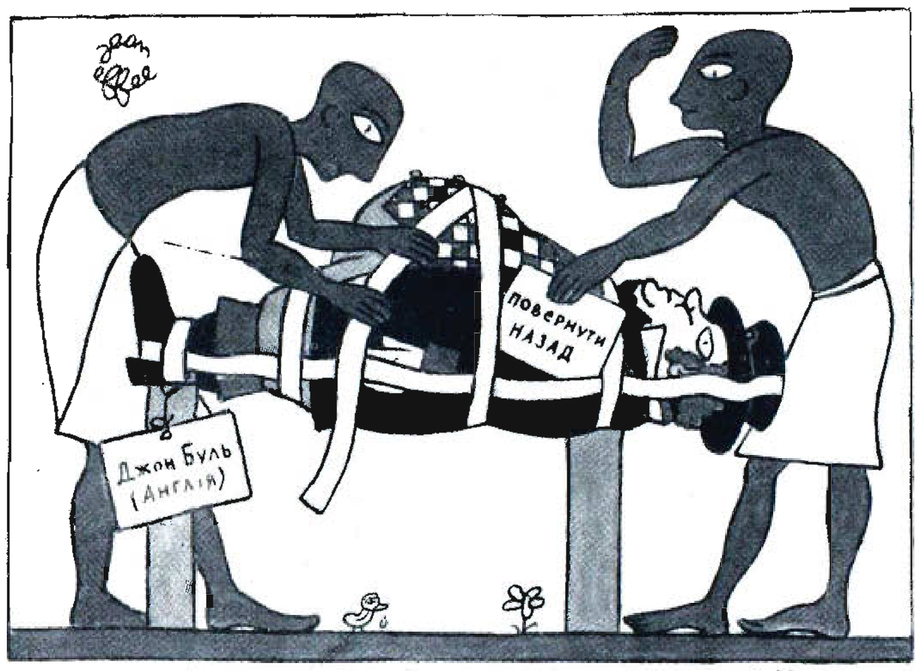

Єгипетський похорон, або остання мумія.

ЧОГО ЗДОХЛА КІШКА

— Що, мадам Мішю, ваша кішка здохла? Я ж вас попереджала, що кішок не миють!

— Ах, мадам Беньйо, вона здохла не тоді, коли я її мила, а коли викручувала.

АНОНІМНИЙ ДОБРОЧИНЕЦЬ

Месьє Маріус — великодушна людина. Недавно до нього прийшли дві дами-патронеси й переконали його пожертвувати на благодійні справи 500 франків.

Другого дня дами прийшли знову.

— Месьє Маріус,— сказали вони,— ви вчора, мабуть, забули підписати чек. Підпишіть його нам, будь ласка.

— Не можу, шановні,— відповів месьє Маріус.— Коли я що-небудь жертвую, то завжди роблю це анонімно.

Для фінансування війни в Алжірі, міністр фінансів Рамадьє запропонував підвищити податки з населення на 100 мільярдів франків. Цей захід безперечно потягне за собою підвищення цін на тютюн.

ДЛЯ ТОГО, ЩО КРИЧИТЬ

Маленький П'єро говорить матері:

— Дай мені п'ять франків для того чоловіка, що кричить на вулиці.

— А що він кричить?

— «Велика порція морозива — п'ять франків!»

НЕЩАСЛИВА ПРЕМІЯ

Іспанський диктатор Франко тяжко захворів. Його міністри вирішили влаштувати конкурс на кращу пропозицію, де поховати диктатора на випадок смерті.

До журі надійшло три пропозиції. Перша — пропонувала поховати диктатора у вічному місті — Римі. Друга — в Ескуріалі, де поховано великих королів. Третя — в святому Єрусалимі.

Журі зупинилось на третій пропозиції й видало її авторові велику премію — 50 тисяч песет.

Щасливий переможець приніс премію дружині, але та сказала йому:

— Неси ці гроші назад, нещасний! У Єрусалимі ж колись поховали Христа, а він, кажуть, наступного ранку воскрес.

З французької газети «Юманіте».

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Кліка Лі Син Мана переслідує опозиційних депутатів південнокорейського парламенту.

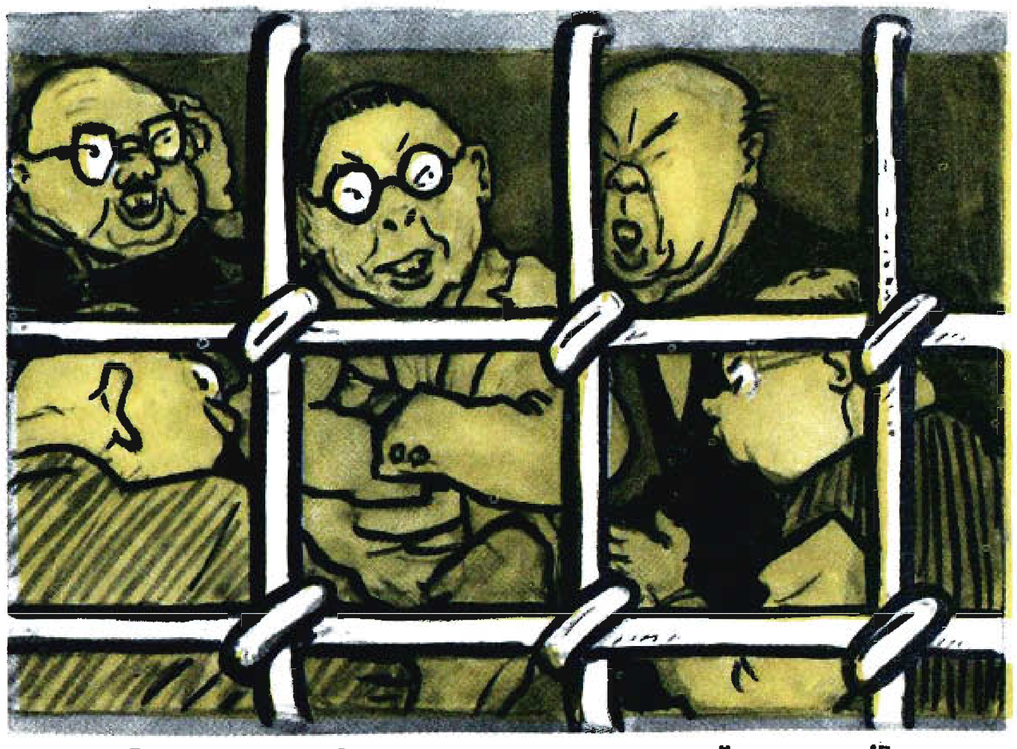

Закрите засідання парламентської опозиції у Південній Кореї.

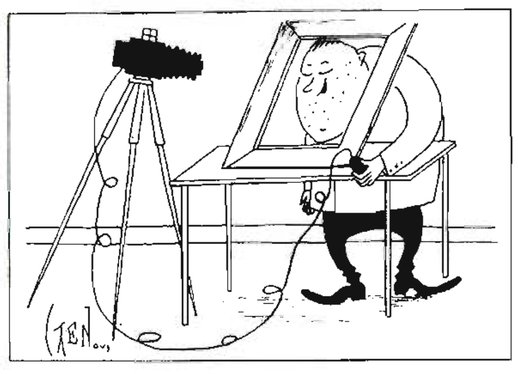

Без слів.

Білий слон

Нас любити навчила,
Заручила весна
І при тому вручила
В подарунок слона.

Слон з фарфору, ажурний
На шкатулці стояв
І спокійно, безжурно
На усе поглядав.

Йшли по ранкових росах
Зачаровані сни...
Кажуть, щастя приносять
Людям білі слони.

Охоронці спокою
І затишку в сім'ї...
Тільки там за стіною,
Де сусіди мої,—

П'яна лайка лунає,
Аж шаріє стіна...
В них, напевно, немає
На шкатулці слона.

Ми віддати не проти
Їм свого хоч на час,
Все одно без роботи
Він простоює в нас.

Ми зайшли до них сміло,
Взявши пляшку вина,
І в сусідів узріли
На буфеті слона.

Невідомої масті
Він від часу зробився.
Зберігав їхнє щастя
І смертельно втомився.

Слон від шрамів на тілі
Опустився, зачах,
Ікла вже пожовтіли,
І нудота в очах.

І в розмові тій блідій
Сум і туга були...
Ми пішли від сусідів,
Ми додому пішли.

Дома — мирно й осяйно,
Тихий, ніжний полон,
І здається тут зайвим
Й непотрібним цей слон.

Та в обителі милій,
Де любов у сім'ї,
Слон, фарфоровий, білий,
Гострить ікла свої.

Володимир КАРПЕКО.
Переклав з російської
Ю. КРУГЛЯК.

Мал. Л. КАПЛАНА

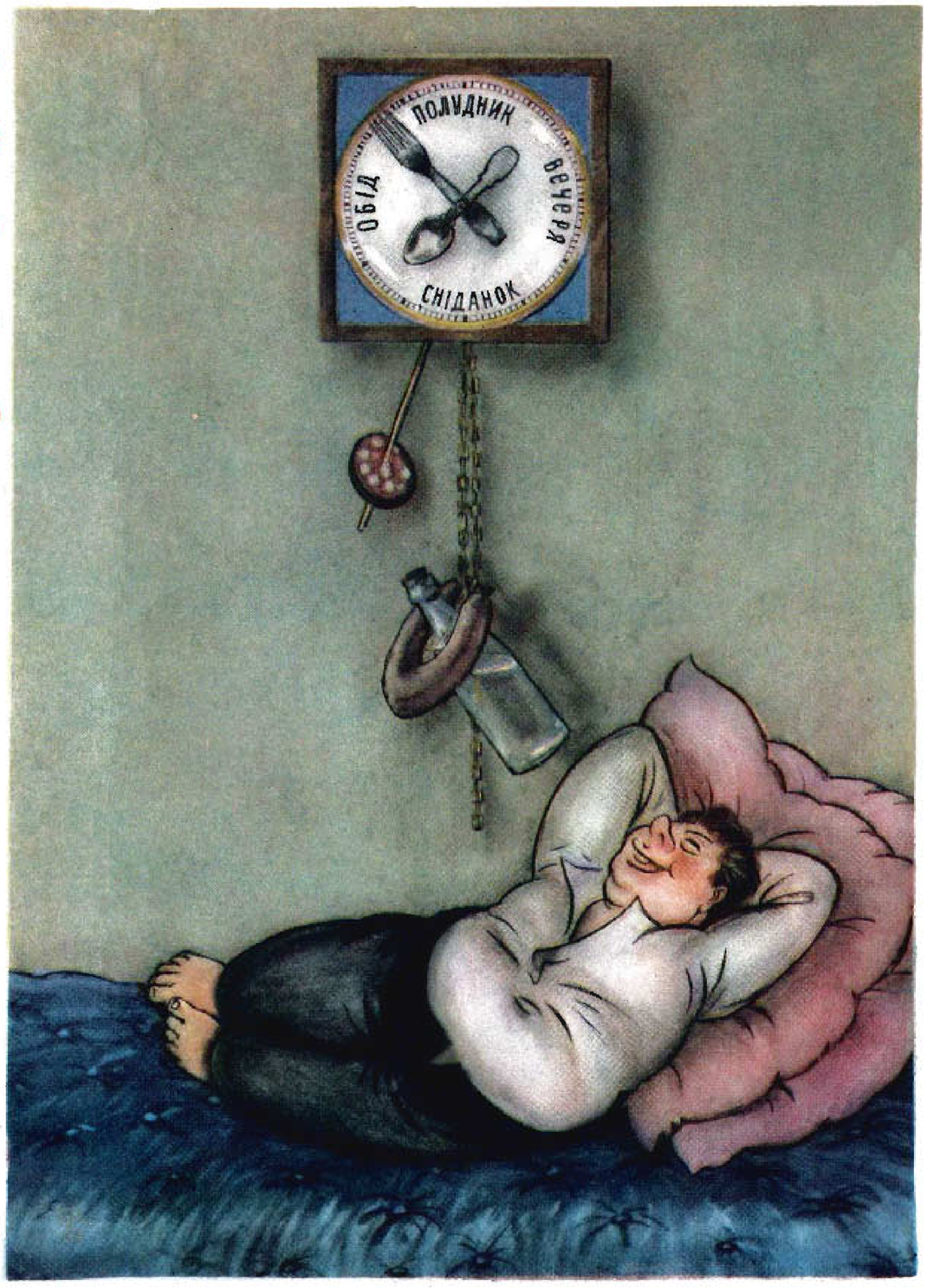

Його погодинний графік.

Мал. К. АГНІТА

У м. Лукові на Волині руйнується клуб.

Луківське стовпотворіння.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У надрукованій в «Перці» № 7 перечниці «Чого ревуть вони?» йшлося про те, що в тресті «Дзержинськбуд» не дбають про роботу автотранспорту й про те, що деякі працівники треста користуються вантажними автомашинами, як легковими.

Після виступу Перця вжито заходів по ремонту під'їзних шляхів до будівельних майданчиків. Наказом керуючого трестом т. Арешковича категорично заборонено використовувати вантажні автомашини, як легкові.

★ Будівельне управління Одеської облспоживспілки зволікало будівництво чайної у райцентрі та сільмагів у кількох селах Комінтернівського району. Про це писалося в перечниці «Будівельні пекарі» («Перець» № 9).

Заступник голови виконкому облради т. Доценко повідомив, що начальникові Одеської будівельної дільниці Пекарю за це оголошено догану, а начальникові будівельного управління Дагелайському — зауважено.

★ У тому ж номері, в фейлетоні «Кораблі в дрейфі», наводилися факти недоброякісного ремонту рибальських суден на судноверфі Ждановського рибоконсервного комбінату.

Бюро Портовського райкому партії м. Жданова вказало директорові судноверфі т. Муратовичу та секретареві парторганізації т. Поздєєву на незадовільне керівництво ремонтними роботами і запропонувало вжити заходів до поліпшення якості ремонту суден.

★ За два з половиною місяця Новобиківський цукрозавод на Чернігівщині, з вини директора заводу Вороновича, сплатив залізниці 73 тисячі карбованців штрафу за простій вагонів та інші порушення залізничних правил. Про це писалося в № 10 журналу («При багатій кишені»).

Наказом по Укрголовцукру директорові заводу оголошено догану.

★ Читачі написали до редакції про непристойну поведінку секретаря Рогатинського райкому комсомолу Кузнецової та інструктора Філяка.

Станіславський обком партії перевірив ці факти й повідомив, що вони відповідають дійсності. Бюро обкому комсомолу зняло Кузнецову і Філяка з роботи і виключило їх з комсомолу.

★ Перцеві написали про те, що голова колгоспу ім. Петровського, Недригайлівського району на Сумщині, Зіненко організував браконьєрське полювання на трьох лосів.

За браконьєрство було притягнено до відповідальності 27 чоловік, яких оштрафовано на 15750 карбованців.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (340) (на украинском языке). Підписано до друку 25.VIII. 1956 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 15431. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3799. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Об'яви
оголошення

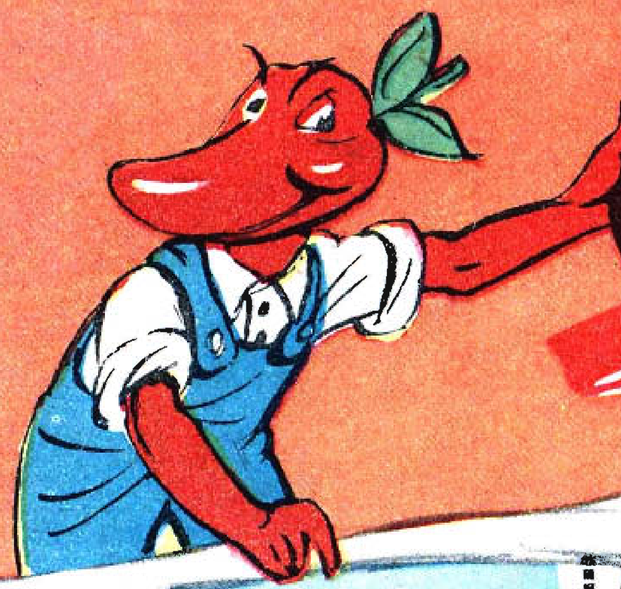

ПОТРІБНІ

СТОВПИ для підпирання стін лінотипного цеху районної друкарні,

ЗБУДОВАНОГО

нашою будівельною конторою.

З пропозиціями звертатися до керуючого Звенигородською будівельною конторою (Черкащина) Д. С. СОЛОЩЕНКА.

ЯДОЕ-ЩОДІЯ

МОЖНА БАЧИТИ

Художества

Тернопільського міськкомунгоспу на чавунній огорожі міського скверу, яку тернопільські комунальники вимазали дьогтем, щоб до неї й близько не підходили мешканці міста.

Я БУВ ЛИСИМ

Намиливши голову помазком харківської щетинно-щіточної фабрики ім. Фрунзе,

Я СТАВ ОН ЯКИМ-ЧУБАТИМ

А ПОМАЗОК-ЛИСИМ!

Громадяни! Якщо ви хочете позбутися лисини, купуйте на свою голову чародійні харківські помазки.

ВИДАМО

ТОМУ, ХТО

ЗЛОВИТЬ ХОЧ ОДНУ МУХУ

«мухоловом» нашого виробництва.

За бажанням премійованих премія може бути отоварена «мухоловами».

Правління артілі «КООПХІМПРОМ». Харків, ст. Новожаново.

ВЕЛИКУ ГРОШОВУ ПРЕМІЮ

ОБЕРЕЖНО

користуйтесь олівцями Слов'янської фабрики. Від найлегшого дотику до паперу вони ламаються й кришаться.

ВІДГУКИ

ПРО ЯКІСТЬ ОЛІВЦІВ

ПИШІТЬ

ТІЛЬКИ ЧОРНИЛОМ АБО ОЛІВЦЯМИ ІНШИХ ФАБРИК.

СКРУЧУЄМО ГОЛОВИ, ЛАМАЄМО РУКИ, НОГИ

та інші деталі скульптурних фігур, які могли б прикрасити парки і сквери Ізмаїла, але вже п'ятий рік валяються в різних кінцях міста.

ВИКОНКОМ ІЗМАЇЛЬСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ.

ФАРБУЄМО

У ЧЕРВОНИЙ І ЧОРНИЙ КОЛЬОРИ

ВСЕ І ВСІХ

хто мешкає по сусідству з нами.

Роботу виконуємо безкоштовно методом примусового опилювання нашою продукцією.

ДИРЕКЦІЯ КРИВОРІЗЬКОГО АСФАЛЬТОВОГО ЗАВОДУ.
ДИРЕКЦІЯ КРИВОРІЗЬКОГО СУРИКОВОГО ЗАВОДУ.

Знайдено

багаті поклади мінеральних добрив на станції Снятин, Львівської залізниці.

Геологічна розвідка встановила, що поклади утворилися в еру безгосподарності голів колгоспів ім. Кірова та ім. 1 Травня, Снятинського району, тт. ЛИЧУКА і ГАВРИЛЮКА.